

GOD

Merei Lubbe, januari 2019

Met trage stappen volgt Thirza haar ex-man en een gastvrouw door de lange gang van de kliniek. Hier en daar staan onderhoudsarme planten. Aan de muren hangen onschuldige aquarellen. Ze voelt het zweet op haar rug. Haar lange rok, dikke zwarte panty en hooggesloten bloes zijn te warm voor deze junidag. Klapdeuren, hoek om, nog meer gang, weer klapdeuren. De gastvrouw houdt stil voor een gesloten deur. Thirza voelt een aanval opkomen, haar bloed klopt in haar slapen. Ze doet haar ogen dicht en begint te bidden.

De randen van de plastic klapstoel snijden in haar bovenbenen. Haar lichaam voelt te groot en grof, haar Twents dom. Ze zweet nu overal. De anderen praten, knikken, huilen. Ze hebben het over verslaving, over eigen aandeel en bottom-lines. Ze krijgt geen lucht. Ze draait zich naar de behandelaars en vraagt waar het toilet is.

Koel water stroomt over haar handen en polsen. In de spiegel ziet ze haar rode wangen en de vlekken in haar nek. Ze denkt aan haar vader. Het lelijke eendje dat een zwaan wordt is niet voor niets een sprookje. Dat zei hij altijd al, en dan lachte hij hard. Als hij haar nu kon zien zou hij waarschijnlijk niets zeggen, maar zich gewoon omdraaien. Ze probeert haar adem onder controle te krijgen. Zo direct is het haar beurt.

De ervaringsdeskundige is een mooie jonge vrouw met glanzende haren. Haar strakke broek past perfect om haar ronde billen. Thirza kan zich niet voorstellen dat zij ooit dagelijks alcohol en cocaïne nodig had. Of dat ze weet hoe het is om eenzaam te zijn. Zó eenzaam dat je denkt dat niemand je zal missen als je er niet meer bent. Toch is dat wat ze net zat te vertellen. Nu kijkt ze Thirza recht aan en vraagt hoe het met haar gaat. Ze haalt adem, probeert wat te zeggen. Maar in plaats van woorden stromen tranen en snot. Zie je wel, ze had niet moeten komen.

Naast zich hoort ze haar ex-man praten over Wouter. Dat het zo'n lief jong was toen hij klein was. Hoe hij rond zijn elfde veranderd was, ze geen grip meer hadden. Dat ze drugs vonden op zijn kamer. En over die keer dat ze hem twee nachten kwijt waren en ze hem in het ziekenhuis moesten ophalen. Ook over hun problemen vertelt hij. Over de scheiding. Dat Wouter probeerde te bemiddelen, en dat dat niet goed is voor een kind. Nu huilt ze met grote halen. "Dat was niet mien kind! Hoe kon dat mien kind zijn! Ik heb zo mien best gedaan! Moar ik most het altied alleen doen!" De andere ouders kijken haar aan.

Een nieuwe kring. Groter deze keer, met makkelijkere stoelen. Die tussen haar en haar ex is nog leeg. Ze stopt haar handen tussen haar bovenbenen om het trillen te stoppen. Ze kijkt naar de deur. Daar zullen de fellows straks komen. Zo heet dat blijkbaar op zo'n plek als deze, fellows. Ze vermijdt de blikken van de anderen en kauwt op haar lip. De deur gaat open en hij kijkt haar recht aan. Kust haar voorzichtig op haar wang. Het lijkt wel of hij gegroeid is.

De stilte davert. De zinnen zijn in stukken gevallen op de grond tussen hen in. In haar hoofd schreeuwt het. Oom Gerrit. Misbruik. Elf jaar pas. Haar adem giert als ze probeert wat te zeggen. Hij kijkt haar aan. "Niet over god beginnen mama, niet nu". Ze staat met zo veel kracht op dat haar stoel omvalt. Haar trillende vinger wijst naar haar zoon. "God ben de ennigst manier om te overleevn in een weerd die kapot is!"

-0-0-0-